

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 560/2012-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. S., B., konateľa úpadcu spoločnosti T., spol. s r. o. „v konkurze“, B., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 34/2011, 1 Obdo V 35/2011 z 27. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. S., konateľa úpadcu spoločnosti T., spol. s r. o. „v konkurze“, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2012 doručená sťažnosť Ing. S. S., B., konateľa úpadcu spoločnosti T., spol. s r. o. „v konkurze“, B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základných práv zaručených v čl. 46

ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo V 34/2011, 1 Obdo V 35/2011 z 27. októbra 2011.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ je konateľom úpadcu obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o. „v konkurze“, B. (ďalej len „úpadca“). Na úpadcu bol 19. októbra 1998 vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. J. M. (ďalej len „správca konkurznej podstaty“). Dňa 28. júna 1996 bola uzatvorená zmluva o úvere č. 141096004 medzi úpadcom a I., a. s., B. (ďalej len „banka“), na základe ktorej banka poskytla úpadcovi úver v sume 586 966 926,80 Sk (19 483 732,55 €), ktorý sa vyhlásením konkurzu stal splatným. Krajský súd v Banskej Bystrici ako konkurzný súd (ďalej len „konkurzný súd“) 22. apríla 1999 uskutočnil prieskumné pojednávanie. Banka prihlásila svoju pohľadávku voči úpadcovi v sume 579 128 000 Sk (19 223 527,85 €). Správca konkurznej podstaty pohľadávku uznal v celej výške. Zmluvou o postúpení pohľadávok postúpila 23. decembra 1999 banka S., a. s., B. (ďalej len „S.“), ako postupníkovi pohľadávky podľa databázy úverového portfólia k 22. decembru 1999. S. 31. mája 2001 vyhlásila verejné výberové konanie – Pilotný predaj pohľadávok I, v balíku ktorého bolo zaradených 116 dlžníkov. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001 S. postúpila zahraničnej osobe V. súbor rôznych pohľadávok vrátane pohľadávky proti úpadcovi. Konkurzný súd uznesením č. k. 47-24 K 164/1998-356 zo 7. decembra 2001 nepripustil zmenu účastníka konkurzu S. na zahraničnú osobu V. so sídlom na C. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obo 127/2002, Ndob 260/2002 z 31. júla 2002 potvrdil uznesenie konkurzného súdu č. k. 47-24 K 164/1998-356.

Konkurzný súd 16. januára 2008 zvolal schôdzu konkurzných veriteľov na 19. február 2008 s programom v bode 3 „*ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty*“. Návrh na zvolanie schôdze konkurzných veriteľov podala zahraničná osoba V. Po vykonaní schôdze konkurzných veriteľov 19. februára 2008 bol uznesením č. k. 47-24 K 164/98-Ná-1463 za nového správcu konkurznej podstaty ustanovený P., k. s., B. Správca konkurznej podstaty (pôvodný) podal 14. marca 2008, rovnako ako aj sťažovateľ odvolanie proti uvedenému uzneseniu.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 53/2008, 4 Obo 54/2008 z 24. júla 2008 zrušil uznesenie konkurzného súdu č. k. 47-24 K 164/98-Ná-1463. Najvyšší súd v odôvodnení konštatuje, že spoločnosť V. nie je konkurzným veriteľom úpadcu, a preto nemá v konaní žiadne práva.

Spoločnosť V. 24. júna 2009 podala návrh na zvolanie schôdze konkurzných veriteľov, ktorá bola uznesením z 25. júna 2009 zvolaná na 7. júl 2009 s programom ustanovenia nového správcu konkurznej podstaty. Konkurzný súd 8. júla 2009 vydal uznesenie č. k. 47-24 K 164/98-Ná-1576 o ustanovení nového správcu konkurznej podstaty. Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie tak správca konkurznej podstaty (pôvodný), ako aj sťažovateľ.

O odvolaniach najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 4 Obo 98/2009, 4 Obo 99/2009 zo 16. septembra 2009 tak, že zrušil uznesenie konkurzného súdu sp. zn. 47-24 K 164/98-Ná-1576 o ustanovení nového správcu konkurznej podstaty a zároveň skonštatoval, že existencia veriteľa V. už bola vyriešená, preto nie je žiadny dôvod sa ňou opätovne zaoberať.

Následne konkurzný súd uznesením č. k. 47-24 K 164/98-KI-1673 z 26. marca 2010 rozhodol, že návrh na zvolanie schôdze konkurzných veriteľov zamietla.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 63/2010 z 24. mája 2010 zrušil rozhodnutie konkurzného súdu z 26. marca 2010 a uložil konkurznému súdu povinnosť skúmať, či spoločnosť V. je alebo nie je konkurzným veriteľom.

Konkurzný súd uznesením č. k. 47-24 K 164/98-KI-1708 z 8. septembra 2010 zvolal schôdzu konkurzných veriteľov na 22. september 2010 s programom: „*ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty*“. Proti tomuto uzneseniu podal správca konkurznej podstaty (pôvodný), ako aj sťažovateľ odvolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 174/2010 zo 7. júna 2011 odmietol. Ďalším uznesením sp. zn. 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011 najvyšší súd potvrdil uznesenie konkurzného súdu č. k. 47-24 K 164/98-KI-1721 z 22. septembra 2010 a zároveň odmietol odvolanie správcu konkurznej podstaty.

Sťažovateľ aj správca konkurznej podstaty (pôvodný) podali proti obom rozhodnutiam najvyššieho súdu zo 7. júna 2010 dovolania, o ktorých najvyšší súd rozhodol tak, že ich uznesením sp. zn. 1 Obdo V 34/2011, 1 Obdo V 35/2011 z 27. októbra 2011 odmietol.

Ďalšiu, pomerne rozsiahlu časť sťažnosti tvorí rekapitulácia právnych dôvodov zakladajúcich absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001 na spoločnosť V.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza: *«Protiprávnosť vedenia schôdze veriteľov konkurzným súdom dňa 22. 09. 2010 a následná nezákonnosť Uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22. 09. 2010 č. k. 47-24 K 164/98-Kl v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 07. 06. 2011 č. 3 Obo 175/2010 mala byť dovolaním napravená, avšak keďže je daná prednosť „lex specialis“, je pre mňa sťažovateľa, zabránený prístup k všeobecnému súdu.»*

V nadväznosti na uvedené rozhodnutia sťažovateľ uvádza, že je nezákonné, aby správcu odvolávala zahraničná osoba, ktorá nemá platnú vecnú legitimáciu byť v pozícii kvalifikovaného konkurzného veriteľa. Funkcia správcu úpadcu nemohla zaniknúť zo zákona, t. j. ex lege, hlavne ak veriteľ nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou. Ak by táto požiadavka nebola akceptovaná, súdy by porušili princíp rovnosti účastníkov súdneho konania, princíp rovnosti zbraní, ako aj právo na kontradiktórne konanie. V opačnom prípade by úpadcovi, ako aj správcovi boli súdom odňaté ústavné garantované práva na súdnu ochranu a boli by v pozícii subjektu, ktorý nemôže nijako brániť svoje postavenie. Došlo by k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Je nepochybné, že konkurzný súd sa pri vyhodnocovaní priebehu a hlasovania schôdze konkurzných veriteľov môže dopustiť skutkového i právneho omylu, preto správca zbavený funkcie musí mať zachovanú možnosť domáhať sa nápravy prostredníctvom opravného prostriedku, navyše ak pôvodný správca je vo svetle uvedených skutočností hlavnou osobou, ktorá môže mať skutočný záujem na podaní odvolania. Zároveň došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že odôvodnenie už uvedených uznesení je nepreskúmateľné a nezrozumiteľné a zároveň rozporné. Nezrozumiteľnosť v postupe všeobecných súdov vidí sťažovateľ v tom, že konkurzný súd rozhodol o nepripustení zmeny účastníka konkurzu S. na spoločnosť V. Je nepreskúmateľné akými skutkovými a právnymi dôvodmi bol konkurzný súd vedený k rozhodnutiu o zvolaní schôdze na návrh spoločnosti V., ktorá nie je kvalifikovaným konkurzným veriteľom. Konkurzný súd podľa sťažovateľa

nerespektuje záväzný právny názor najvyššieho súdu vyslovený v uznesení sp. zn. 4 Obo 53/2008, 4 Obo 54/2008 z 24. júla 2008, ako aj v uznesení sp. zn. 4 Obo 98/2009, 4 Obo 99/2009 zo 16. septembra 2009.

Sťažovateľ ďalej nesúhlasí s odôvodnením, že veritelia prítomní na schôdzi veriteľov prijali návrh na ustanovenie nového správcu do funkcie počtom hlasov 100 % prítomných s hlasovacím právom. Sťažovateľ v konkrétnostiach uvádza: *„nemožno súhlasiť so záverom súdu, že zákonom vyžadovaná 2/3-nová väčšina hlasujúcich s hlasovacím právom na rozhodnutie o výmene správcu bola dodržaná. ...treba zdôrazniť, že pokiaľ konkurzný súd konal s V., konal protiprávne, keďže táto zahraničná osoba nikdy nebola a ani dnes nie je účastníkom konkurzného konania v pozícii legitímneho konkurzného veriteľa.“*

Konkurzný súd viedol 22. septembra 2010 schôdzu konkurzných veriteľov. Podľa sťažovateľa na takýto postup neboli splnené podmienky, pretože ku dňu konania schôdze nemohlo byť odvolaním napadnuté uznesenie konkurzného súdu z 8. septembra 2010 právoplatné a vykonateľné. Uznesenie bolo správcovi konkurznej podstaty (pôvodnému) doručené až 5. októbra 2010.

Uzneseniu najvyššieho súdu zo 7. júna 2011 sťažovateľ vytýka, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, najvyšší súd vychádzal zo zlých skutkových zistení, a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a ich nezrozumiteľnosť.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 ObdoV 34/2011, 1 ObdoV 35/2011 zo dňa 27. 10. 2011 bol porušený článok 12 ods. 4, článok 46 ods. 1, článok 47 ods. 2, článok 48 ods. 2 Ústavy SR, v nadväznosti na článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 ObdoV 34/2011, 1 ObdoV 35/2011 zo dňa 27. 10. 2011.

3/ Najvyšší súd SR je povinný uhradiť Ing. S. S. trovy konania v sume 323,51 €... do dvoch mesiacov od doručenia nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. G., B.“

Sťažovateľ zároveň navrhol ústavnému súdu rozhodnúť o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorým by bola odložená vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v danom prípade navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci rozhodoval o porušení tých práv (čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a iba v súvislosti s tým postupom a rozhodnutím (postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 34/2011, 1 Obdo V 35/2011 a jeho uznesenie z 27. októbra 2011), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv, resp. v súvislosti s inými rozhodnutiami alebo postupmi (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 174/2010 zo 7. júna 2011 a sp. zn. 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011, resp. uznesenia konkurzného súdu č. k. 47-24 K 164/98-K1-1708 z 8. septembra 2010 a č. k. 47-24 K 164/98-K1-1721 z 22. septembra 2010), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ tvrdil, že k porušeniu jeho základných práv zaručených ústavou, ako aj práva zaručeného dohovorom malo dôjsť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 34/2011, 1 Obdo V 35/2011 z 27. októbra 2011, ktorým odmietol dovolanie proti uzneseniam najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 174/2010-1808 a č. k. 3 Obo 175/2010-1810 obe zo 7. júna 2011.

Napriek procesnej povahe sťažovateľom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je však z obsahu jeho sťažnosti zrejmé, že v skutočnosti namieta postup konkurzného súdu a závery vyplývajúce z jeho uznesenia č. k. 47-24 K 164/1998-K1-1721 z 22. septembra 2010, ako aj z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 175/2010-1810 zo 7. júna 2011, ktorým potvrdil uznesenie konkurzného súdu a odmietol odvolanie správcu konkurznej podstaty. Takisto celé odôvodnenie ústavnej sťažnosti jednoznačne smeruje proti postupu a uzneseniam všeobecných súdov prijatých v rámci konkurzného konania, t. j. uzneseniu konkurzného súdu č. k. 47-24 K 164/1998-K1-1708 z 8. septembra 2010 a uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 174/2010-1808 zo 7. júna 2011.

Z uvedeného možno uzavrieť, že k porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa v skutočnosti dôjsť práve týmito uzneseniami (ktoré však v petite sťažnosti neoznačil), a nie uznesením najvyššieho súdu, ktoré označil vo svojej sťažnosti a napadol sťažnosťou podanou ústavnému súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti preto uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 34/2011, 1 Obdo V 35/2011 z 27. októbra 2011 a označenými právami, k porušeniu ktorých malo dôjsť uzneseniami súdov prijatými v konkurznom konaní, v dôsledku čoho sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Základný dôvod prijatia tohto rozhodnutia vidí ústavný súd v tom, že sťažovateľom uvádzané dôvody týkajúce sa postupu a rozhodnutí všeobecných súdov prijatých v konkurznom konaní nie sú spôsobilé porušiť základné práva prostredníctvom označeného procesného rozhodnutia najvyššieho súdu.

Pokiaľ ide o samotné uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 34/2011, 1 Obdo V 35/2011 z 27. októbra 2011, je potrebné poznamenať, že podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení sa s dovolacími námietkami vysporiadal takto:

„Podľa ustanovenia § 66e ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení noviel... na konkurz sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 66f ZVK ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce dovolanie sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú.

V prejednávanom prípade dovolania smerujú proti rozhodnutiam vydaným vo veci, v ktorej bol vyhlásený konkurz, a preto v zmysle ustanovenia § 66f ZVK ustanovenia o dovolaní v tomto konaní nemožno použiť.

Podľa ustálenej súdnej praxe to znamená, že dovolanie proti uvedeným uzneseniam odvolacieho súdu nie je prípustné. Na základe uvedeného dôvodu dovolací súd podané dovolania podľa ustanovenia § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.“

V citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyšší súd stručne, ale jasne a zreteľne uviedol dôvody, pre ktoré dovolania podané správcom konkurznej podstaty a sťažovateľom odmietol. Svoje závery pritom oprel o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, ktoré v rozhodnutí citoval. S právne relevantnými argumentmi dôležitými pre jeho rozhodovanie sa nepochybne v dostatočnej miere vysporiadal, preto ústavný súd považoval rozhodnutie najvyššieho súdu z ústavného hľadiska za primerané, a preto akceptovateľné a udržateľné.

Z rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva žiadna svojvôľa alebo neodôvodnenosť jeho záverov. Najvyšší súd rozhodol plne v intenciách príslušných zákonných ustanovení spôsobom, ktorý neodporuje ich zmyslu ani účelu. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska svojho odôvodnenia korešponduje aj judikatúre

Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 12 ods. 4 ústavy a základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ tvrdenie o porušení týchto článkov, resp. základných práv nijakým konkrétnym spôsobom neodôvodnil. Neuviedol žiaden argument svedčiaci o možnom zásahu dovolacieho súdu do jeho základného práva na právnu pomoc (čl. 47 ods. 2 ústavy), prípadne základného práva na verejné prerokovanie vecí v primeranej lehote v jeho prítomnosti, resp. že by sťažovateľovi najvyšší súd neumožnil vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Rovnako absentuje adresné odôvodnenie namietaného porušenia ústavného princípu zakotveného v čl. 12 ods. 4 ústavy. Ak ho však sťažovateľ spája s porušením základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), k vysloveniu porušenia ktorého nedošlo, potom nemohlo dôjsť ani vysloveniu porušenia čl. 12 ods. 4 ústavy.

Aj v tejto časti je teda sťažnosť zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal (zrušiť napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, prikázať nahradiť trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom), pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

Taktiež bolo z dôvodu odmietnutia sťažnosti bez právneho významu rozhodovať o navrhovanom dočasnom opatrení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012